

Suomen Kuva-lehti

N^o13 1927

ILMAILU N^o

HINTA 3 MK.

ILMAN „PELASTUSRENGAS“

Suomen Kuvalehdelle kirj. Suomen Ilma-
puolustusliiton astamies, maisteri E. E. KAILA.

Laskuvarjostin ei ole eilisen päivän keksintö, se on paljo vanhempi kuin lentokone, sillä jo 1700-luvun lopulla se tunnettiin ja kuului ilmapallojen kalustoon. Mutta se oli enemmän tai vähemmän epävarma vehje, kunnes maailmansodan aikana se kehitettiin siihen täydellisyyden asteeseen, millä parhaat laskuvarjostintyypit nykyään ovat. Ne ovat niin varmoja, että ellei hyppääjä tee itseään syypääksi johonkin virheeseen ja jos hyppyä tehtäessä on tarpeeksi »tilaa» — 50 metrin hyppykorkeutta pidetään miniminä — ne tuovat hyppääjän turvallisesti maanpinnalle, niin pintaa karmivalta ja huimaavalta kuin hyppy varsinkin katsojasta tuntuukin. Meillä ilmailuvoimien tilaamat laskuvarjostimet lienevät laadultaan kaikkein parhaita — Irving-tehtaan tuotetta Amerikasta, joita monet muut ilmailuvoimat käyttävät —, sillä niillä on tehty yli 3,000 hyppyä, joista vain kolme on epäonnistunut, eikä mikään näistä kolmesta tapauksesta johtunut laskuvarjostimesta — yksi oli selvä itsemurha. Kymmenien lentäjien hengen yksistään Irving-varjostimet ovat pelastaneet — viimeksi noiden Amerikan-ympäri lentäjien, joiden koneet yhteentörmäyksessä tuhoutuivat Etelä-Amerikassa.

Laskuvarjostinhyppy ei vaadi suurtakaan kouluutusta: nykäisy

Lentäjä juuri hypänneenä 3000 jalan korkeudesta. Hyppääjän on laskeutava 10:een ennenkuin nykyäse varjon auki. Vasemm.: Hyppääjän on pyrittävä maassa näkyvälle valkealle hankaalle.

kokoonkäärityn laskuvarjostin-pakan päällä taikka varjostin-vyössä olevasta renkaasta, jolloin paketti aukeaa ja varjostin pulpahtaa esiin leviten muutamassa silmänräpäyksessä ilma-virrassa ja kantaen sitten hyppääjän 3—5 metrin sekuntinopeudella maahan mitä suurimmistakin korkeuksista. Jonkunverran tottumusta vaaditaan putouksen ohjaamiseen; vetämällä määrättyä puolelta laskuvarjostin-rihmoista voi hyppääjä siirtää suuntaa n. 1 metrin

jokaista 5 metrin putousmatkaa kohden, ei kuitenkaan tietysti tuulta vastaan. Mutta hermoja hypyn suorittaminen kaikissa tapauksissa vaatii, varsinkin milloin on kysymyksessä n.s. »live-drop», s.o. ensin hyppy, sitten varjostimen aukinykäisy, joka tietysti tulee kysymykseen aina sodassa taikka lento-onnettomuuksissa. Tottuneet hyppääjät pudotautuvat satoja metrejä, ennenkuin nykyäsevät varjostimen auki, vaikka kuuleman mukaan aina joku murto-osa silmänräpäystä ennen varjostimen aukenemista hyppääjän aina valtaa tunne: »ei aukeekaan.» Aluksi totuttadutaan hyppäämään siten, että siivellä taikka kellukkeella seisten hyppääjä ensin nykyäsee varjostimen auki ja sitten antautuu varjostimen vietäväksi, n.s. »pull-off»-hyppy. Varuilla on hyppääjillä harjoitushypyissä, turvallisuustunteen lisäämiseksi, toinen laskuvarjostin myös mukanaan.

Hyppääjä saapuu perille. Hän on osunut varsin lähelle maalia.
— Kaikki kuvat valok. Pr. Ph.